

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2023, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Cartea-Blestemelor

Redactor și tehnoredactor: Dan Iancu
Corector: Dragoș Cărbuneanu

Coperta și ilustrațiile cărții © Bogdan Andronic

Tiraj 3 (septembrie 2023): 1.250 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI

Cartea Blestemelor / Andrei Ruse. - București : Hyperliteratura, 2022
ISBN 978-606-9671-21-4
821.135.1

ANDREI RUSE

CARTEA BLESTEMELOR

Prima parte a trilogiei *Ultimul împărat nemuritor*

Cu ilustrații realizate de
Bogdan Andronic

CUPRINS

Prolog	11
--------------	----

**Prima parte
Pilda lumilor**

1. Străinul misterios	21
2. Povestea primului Împărat Verde.....	31
3. Sfatul din Camera Cărților.....	43
4. Copilul născut pe hotarele dintre lumi.....	55
5. Visul din Grădina Teilor.....	73
6. O rugăciune veche de o mie de ani.....	85
7. Legământul tăinuit.....	93

**Partea a doua
Anii cunoașterii**

1. Cântul zoritoarelor.....	111
2. Învățăturile ultimului solomonar	123
3. Legendele oamenilor-lupi.....	143
4. La Poarta Veche.....	159
5. Pildele cu zmei.....	175
6. Noaptea profetului.....	189
7. Lupul cu fruntea de aramă.....	207

**Partea a treia
Timpul profeției**

1. Satul blestemaților.....	223
2. Târgul ascuns.....	249
3. Frați de sânge.....	261
4. Măiastra Arcinei.....	277
5. Ultima gălceavă.....	297
6. Știma Apelor.....	323
7. Dezrobirea ursitoarelor.....	347

I.

STRĂINUL MISTERIOS

Pe holurile pustii și întunecate ale palatului, se auziră deodată pași grăbiți:

- S-au întors, s-au întors! strigă din toate puterile Ghenadie cel pitic, cu vocea sa ascuțită.

Împăratul era prins în gândurile sale chinuitoare și îi percepu glasul îngrijorat abia când acesta se apropie de cămara sa. Atunci tresări din amorțire, se repezi la ușă și o trânti de perete tocmai când și Ghenadie era gata să dea buzna, lovindu-l astfel pe sfătuitoarul său, care luă o trânteaală zdravănă. De jos și cu un glas secătuit, acesta rosti:

- S-au întors, Măria ta... Pe poarta curții acum intrară câțiva călăreți, parcă mâncând pământul. Au însemnele și steagurile oștii noastre, apoi leșină câteva clipe pe pietrele reci de granit.

Craiului parcă i se luminară ochii. Apucă o făclie dintr-un perete, începu să alerge către Sala Tronului cu ea chiar în straietele de noapte, și țipă:

– Să vină numaidecât! Să vină! iar timbrul său gros răsună în toate cotloanele.

Intră val-vârtej în încăpere, se iviră grabnic și străjile de noapte, apoi auzi ropotul puternic al copitelor de cai, ce înaintau direct prin palat. Oștenii erau atât de zoriți, încât trecură peste orice protocol și veniră cu armăsarii până în dreptul sălii.

Doar șapte viteji se întoarseră din oastea care, în urmă cu vreo trei săptămâni să fi fost, număra nu mai puțin de o sută și unu. Descălecară agale, șchiopătând, erau gârboviți și se țineau cu brațele obosite de coaste și de șale, iar armurile – sau ce mai rămăsese din ele – le erau ruginite, îndoite și lovite în toate părțile, purtând urme de sânge uscat și de arsuri.

Când se apropiară, împăratului nu-i veni a crede ochilor: în locul unor tineri vânjoși erau niște bătrâni cu trupurile cocoșate și slăbănoage, ce numai printr-un miracol păreau să mai stea în picioare. Iar în mijlocul lor, se afla un moșneag parcă mai pricâjit, într-o mantie roasă și murdară, cu o glugă ce-i ascundea mare parte a chipului, și o barbă albă și lungă ce-i venea până la brâu.

Ghenadie veni și el din urmă, iar cum intră în sală, se sperie de ei de parcă erau niște stafii. O zbughi speriat după una dintre marile statui de aur din jurul tronului.

– Cine sunteți voi? Întrebă încruntat craiul. Unde-s curteții mei?

– Noi suntem ultimii rămași ai Oastei celor O Sută și Unu, îi răspunse cu o voce stinsă și răgușită unul dintre vârstnici.

Eu sunt Darie, Măria ta, și bătrânelul se chinui să îngenuncheze în fața conducătorului. Sunt fiul cel mare al olatului Cetății Albastre.

– Minciuni sfruntate! răcni împăratul. Pe Darie cel Dârz îl știu de când era copilandru. Nu mai devreme de câteva ceasuri m-am sfătuit cu tată-său, cu Dorian, bărbat în toată puterea, de nici cincizeci de ani împliniți, care mi-e ortac⁵ de nădejde de-o viață. Aș fi crezut dacă i-ai fi fost bunicu-său, nu să pretinzi că ești odrasla sa!

Dar cu mâna tremurândă, bătrânul arătă către armura sa locul în care se afla stema Cetății Albastre, zgâriată și ștearsă, dedesubtul căreia stătea scris cu buchii de aur numele lui Darie. Împăratul privi cu luare-aminte literele și zări pe chipul celui din fața sa o privire familiară.

Cu greu, dar îl recunoscu într-un final. Și se înduioșă peste măsură, neputând să-și explice în vreun fel cum de unul dintre cei mai iubiți fii ai curții sale îmbătrânise în asemenea hal în numai trei săptămâni.

– Ascultați-l, rogu-vă, Măria ta, pe acest străin ce l-am adus din cale-afară de departe. Dânsul are să vi le spună pe toate, apucă să mai zică Darie.

Apoi se prăvăli la pământ ca zdrobit de un fulger. Iar când armura sa lovi poditura sălii, o bubuitură năprasnică îi făcu pe toți din jur să se-nfioare.

Căzură pe rând și ceilalți șase oșteni. Carnea de pe ei se mistui de parcă s-ar fi topit în aer. Numaidecât și oasele, ce li se văzură câteva clipe strălucind, se prefăcură în niște gră-măjoare de cenușă și praf.

5 (reg.) aici, cu sensul de *tovarăș / părtaș*

Chimirele⁶ și tăștile⁷, tecile și tolbele din piele ori din pânze, apoi arcurile, săgețile și alte sulite de lemn, la fel ca mânerele unor buzdugane și câteva scuturi se împrăștiară toate într-o zgură care aproape că dispăru de tot. Doar armurile mai rămaseră din ei, spulberate pe jos și mai închise la culoare, arătând ca niște fierătanii subțiri și firave, de-ai fi putut să le sfarâmi c-o atingere.

Cei câțiva străjeri din caraula⁸ de noapte veniră imediat în jurul împăratului să-l protejeze, cu lăncile ridicate, de parcă vârfulurile lor ascuțite ar fi avut vreo putere împotriva acelei magii nemaîntâlnite. Încercară fără folos să-l convingă pe crai să se îndepărteze de pulbera rămasă din oștenii săi.

– Asta trebuie să fie vrăjitoria ta! se răsti el deodată către bătrânul în straie răpciugoase. Așa ceva nu e din lumea noastră! Ce blesteme ai adus cu tine de pe tărâmurile tale pline de lighioane și iazme descântate?

Atunci moșneagul își dădu jos gluga și-și arătă chipul senin, lipsit de orice remușcare. Avea niște ochi calzi și parcă zâmbea cu un colț al gurii.

– Aista, domnul meu, nu este facerea mea, se apăară străinul. Dară oamenii din împărăția voastră nu-și mai croiră drum de atâta amar de vreme spre celelalte tărâhuri, încât uitară că fieșicare stăpânește legile și timpurile ei. Vă dau încredere că nimenea din Împărăția de Răsărit, cea din care vin, a Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără

6 (inv., pop.) brâuri late, din piele, adesea cu multe buzunare folositoare

7 (inv.) geantă sau chiar sac, din piele de cele mai multe ori, prins după umăr sau brâu, în care se puteau ține diferite obiecte, arme sau bani (un fel de precursor al borsetei sau rucsacului)

8 (inv.) gardă, pază, strajă

de Moarte, nu s-a atins de voinicii domniei tale. Dimpotrivă. Fură primiți cum se cuvine: li se dădură până și flori, gustară din toate bunătățile noastre și avurăm mare grijă de rănilor adânci, ce le suferiră bieții de ei în încercările crunte din Lumea de Mieздеzi, ce ne desparte de atâtea veacuri. Iară odată făcând ei cale-ntoarsă și părăsind al nos' tărâm, iată, îmbătrâniră-ntr-o zi cât alții în zece leături, așa cum îi prevenisem. Ei or știut ce-i așteaptă și cu toate astea se jertfiră, chiar cu inima deschisă, pentru pruncul Măriei tale. Pentru a mă aduce aicia, să-l dezrobesc din somnul său de veci.

Ghenadie stătea încă pitit după una dintre statui. De spaima celor văzute, ținea ochii închiși și doar asculta – și nu-i venea a crede ce-aude –, tremurând din toate încheieturile.

– Nu se poate... îngână împăratul. Ce Împărăție de Răsărit? Așa ceva n-am auzit nici din pilde. Ce bazaconii îndrugi acolo, moșneagule? Și cum adică să treacă o zi cât zece ani? Asta-i curată șolomonie⁹!

– Dară nici vorbă, luminate crai! Eu nu-s dintr-aceia care să umble cu drăcării. E cât se poate de simplu. Am fost și eu odată locuitor aicia, pe vremea când pacea pe meleagurile dumitale abia începea și se înscăuna primul împărat. Însă eu am plecat acum mult, mult prea mult timp din astă lume, pe care acum, iată, nici n-o mai recunosc. Pe când își împărțiră oamenii cu lighioanele răzoarele¹⁰, când se luară hotărârile ca nici unii și nici alții să nu se mai amestece în treburile ălorlalți.

9 (pop. și *solomonie*) vrajă, uneltire drăcească, farmec

10 aici, cu sensul de *haturi / hotare*

– Și-atunci cum de tu, după cum grăiești, mai vechi decât o oaste adunată la un loc, n-ai îmbătrânit într-o zi cât în zece ani și nu te-ai prefăcut în scrum cu mult înaintea curtenilor mei? se miră împăratul.

Musafirul își trase într-o parte mantia, lăsând să i se ivească un corn ca de aur, prins la gâtul său de o baieră¹¹ împletită:

– Îți voi povesti nemijlocit dară, Măria ta, despre aist advar¹² fermecat, scrijelit cu boci¹³ din limbile străvechi ale pământului. Iară numai prin dânsul îi voi putea da viață vie fiului domniei tale. Atunci când îl voi îndepărta de trup, și eu, la rându-mi, voi ajunge praf și pulbere, așa cum mi-ar fi fost scris să fiu demult aici. Chiar de aceea m-ați chemat și am venit. Să-l lecuiesc pe fătul cel frumos, ca să se poată întoarce acolo de unde-i e locul, când ursita îi va șopti să vie în Împărăția Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără de Moarte.

– Ce altă împărăție, moșneag nebun? M-ai înnebunit cu împărăția ta! Nu mai dăinuie în lume nicio crăie¹⁴ a oame- nilor în afară de aceasta peste care eu domnesc și pe care împărății cei Verzi au stăpânit-o încă de la facerea ei. Există doar lumea de după hotare, de unde pasămite te tragi, a nemerniciilor și a drăcoveniilor. Ce să caute băiatul meu în altă parte decât la casa sa? se enervă cumplit cârmuitorul, aproape uitând de boala pruncului său, care zăcea fără să fi deschis vreodată ochii și abia dacă respira.

11 sfoară / ață

12 (înv.) amuletă, talisman (uneori și sub formă de corn)

13 (înv., reg.) cuvinte, vorbe

14 (în basme) țară peste care domnește un crai / împărăție

– Fiul domniei tale, Măria ta, apăi el nu-i bolnav și nici nu poartă vreun blestem asupra-i, după cum ai crede. Nici primul copil zămislit, pe care-l numisei Amedeu – aflat-am de la oștenii matale –, nu fu războlit, deși iată, se stinse la numai două luni de la naștere, fără să privească o dată în jur ori să scoată vreun scâncet.

Ghenadie prinse puțin curaj și ieși sfios de după statuie. Se apropie de străin să-l cerceteze mai îndeaproape, și-i zise împăratului, încercând să-l calmeze:

– Măria ta, eu propun să-l ascultăm, oricine-o fi dânsul... Dar de la cap la coadă, căci poate așa or avea o noimă cu vintele sale.

– Tu n-ai văzut, Ghenadie, ce s-a întâmplat cu oștenii noștri? Și ce năzbâții îi pot ieși pe gură acestui pizmaș, de parcă ar slobozi șerpi înveninați, nu vorbe ticluite? Mai bine, eu spun să-l închidem și, la cel dintâi cântat al cocoșilor, să-i eliberăm capul smintit de trunchiul său secular, după cum zice.

– De mă veți închide, domnul meu, reveni bătrânul, atunci de pierdut numa' va avea pruncul, care nu se știe cât mai poate ține, căci viața-i atârnă și de câteva ceasuri. De îi voi dea să bea din cornul meu Apă Vie, ce-am adus-o tocmai din Vadul Plângerii, numai așa va birui el somnul adânc în care s-a născut.

– Să-l ascultăm, Măria ta! insistă sfetnicul. Nu isprăvim nimic de-l aruncăm în temniță ori de-i luăm capul. Însă de-l auzim, vom avea fie un înțeleș, fie vom hotărî că, adevărat fie spus, e dus cu mințile. Asta rămâne de văzut. Dar măcar vom avea sufletul împăcat. Nu așa ne-a sfătuit și domnișo-

rul Darie, sărmanul? și Ghenadie privi cu tristețe către locul în care oșteanul bătrân îngenunchease și acum nu mai era decât o grămăjoară de cenușă, cu armăturile ruginite căzute peste ea.

Împăratul se încruntă, dădu de câteva ori din mâini în aer, parcă vrând să lovească un vrăjmaș nevăzut, bolborosi câteva ocări printre dinți, dar își dădu seama că sfătuitoarul său avea, aproape ca-ntotdeauna, dreptate.

– Spune-mi deci, moșnege, cunoști ce prăpăd se coboară asupra fiului meu?

– Dară nu-i vreun prăpăd, Măria ta, după cum și-ți zisei. De mă veți lăsa să vă spun întreaga pildă a lumilor și a împărăției de Răsărit, a Tinereții fără Bătrânețe și a Vieții fără de Moarte, veți pricepe numaidecât și de ce fiul domniei tale nu se trezește, de ce oștenii întorși se prefăcură-n scrum și de ce, iată, venii eu în grabă și-s gata să-mi dau propria viață pentru prinț. Trebuie doar să-mi îngăduiți să-mi lăsați povestea până la capăt, de la bunurile începuturi până la istoria împărătesei dumitale, Ileana, despre care nu cunoașteți adevărul pe de-a-ntregul și nici dânsa nu și l-a putut aminti. Iară atunci toate nelămuririle pe care acum nu le pricepeți, cum grăiește și înțeleptul dumitale slujitor, avea-vor apoi un mare înțeles. Atâta aș vrea să-mi permiteți, din mila domniei tale, că am auzit de la vitejii care mă aduseră aici că sunteți un om bun la suflet și cald, o gură de apă să-mi răcoresc sângele și să-mi trag sufletul obosit după lungile încercări ce mi-a fost dat să le văd alături de oștenii neînfricați ai acestei împărății, doar ca să ajung nevătămat.

– Să-l ascultăm, Măria ta, haideți!

Și craiul acceptă în cele din urmă, cu toate că era tot nemulțumit:

– Duceți acest bunic ursuz, care se pretinde magul unui tărâm fără de moarte, auziți voi nemernicie, în Camera de Taină, le porunci gărzilor. Aduceți-i și-un ulcior cu apă proaspătă, să nu se usuce. Și de-ale gurii, să nu hămesească¹⁵. Apoi chemați-i pe-ai mei boieri, să vină de-ndată, căci cu toții vom sta să-i ascultăm netrebnițiile acestui zănatic. Să ne lămurească el, amărâțul, de ce împărăteasa mea prea iubită s-a stins la nașterea unui făt care e mai mult mort decât viu și cum se poate ca niște viteji vrednici, cum fură toți oștenii mei cei mai de seamă, să îmbătrânească în câteva zile cât într-o sută de ani parcă, ca apoi să dispară de tot și numai praful să rămână din ei.

Împăratul ieși furios din Sala Tronului și porni spre odaia sa, să se schimbe în veșmintele crăiești, iar Ghenadie fugi după el, parcă fiindu-i teamă să stea doar cu paznicii lângă străinul misterios.

– Văzurăm cu propriii noștri ochi ce puteri nebănuite ni se arătară, încercă el-să-l mai împace pe cârmuitor. Cu siguranță că locul de unde vine ascunde istorii și tâlcuri pe care noi poate nici nu avem priceperea să le pătrundem pe de-a-ntregul. Dar de-a promis el că va fi o noimă în toate aceste grozavii, atunci să-i dăm ascultare. Căci cine altcineva să deslușească întâmplările din astă noapte și suferința cruntă a micului prinț? Despre astfel de vrăji am auzit povestindu-se numai în legendele și fabulele celor rămași în munți, or fi poate și în tomuri ascunse de cine știe câte sute

15 a flămânzi peste măsură, a fi lihnit de foame

de ani, de când se spunea că trăiam cu lighioanele și cu fel de fel de alte făpturi încornorate și ne luptam cu ele pe unde ne-ntâlneam. Un bob de adevăr o fi în ele, socot acum, deși mereu am crezut că-s numai scrieri de speriat copiii.

2.

POVESTEA PRIMULUI ÎMPĂRAT VERDE

Gărzile duseră bătrânul străinic¹⁶ în Camera de Taină, din aripa de vest a palatului, acolo unde boierimea și alți oameni de seamă ai împărăției se adunau la fiecare solstițiu, dar și în nopțile cu lună plină, pentru a se sfătui cu privire la legile și la încurcăturile cetăților. Cei trei ostași ai caraulei care îl însoțeau pe străin aprinseră făcliile mari ale încăperii și îl așezară pe acesta în capul mesei uriașe de nuc, ce trona în mijlocul sălii.

Umbre începură să dănțuiască pe zidurile din piatră ca niște spirite neliniștite. Flamurile verzi, având în centru arcul și tolba lui Aleodor cel Dintâi, abia dacă se distingeau, iar încăperea părea acum mai înaltă decât de obicei, încât vârful arcadelor și tavanul se pierdeau în întuneric.

¹⁶ (inv.) străin, călător; aici și cu sensul de *musafir*